

TRENUTEK, KI UNIČI VSE

»Ema! Zajtrk!« je že tretjič zaklicala mama. »Prihajam!« zakličem v odgovor in se počasi odmajem v jedilnico. Kot vsako jutro oče v roki drži časopis ter srka jutranjo kavo. »Dobro jutro, zaspanka,« se mi prijazno nasmehne oče. »Mmmmmm, kaj pa tako diši?« zakličem mami v kuhinji. »Palačinke,« se nasmehne mama, ko s polnim krožnikom palačink z marmelado vkoraka v kuhinjo. Usedem se in na hitro ošinem uro. »Aaa! Spet sem pozna!« V usta si hitro zbašem dve palačinki ter zdrvim po šolsko torbo. »Adijo!« zakličem, preden zdrvim skozi vrata. »Adijo! Lepo se imej!« za mano zakličeta starša.

Nenadno se zbudim, vsa prepotena ter objokana. Še ene sanje s spominom na lansko leto. Zadnje dni preveč pogosto sanjam o jutru pred nesrečo. Zavzdihnem in se na hitro oblečem v svoje ponošene obleke. Nato zdrvim po stopnicah navzdol. »Oči!« se zaderem, da ugotovim, če je oče še doma. »Kaj je tečnoba,« zaslišim rezek glas, ki prihaja iz dnevne sobe. Ko vstopim vanjo, mi v nos butne močen vonj alkohola ter cigaret, oče pa namrščeno gleda s kavča. Zavijem z očmi, pograbim polno steklenico piva ter škatlo cigaret, si jih zbašem v torbo in odidem v šolo. Pred šolo naletim na nekaj sošolcev. »Hej! Greš z nami v park?« me vpraša Katarina. »Mja, tako ali tako sem nameravala špricati matematiko,« odvrnem. Za ocene mi je postalo čisto vseeno, še vedno sem šokirana nad dejstvom, da so mi včasih nekaj pomenile. »Ema!« mi misli zmoti sošolec, medtem ko hodimo v park. »Si kaj sunila očetu?« me vpraša. »Veš, da,« se zarežim in iz torbe potegnem pivo, cigarete ter očetov star vžigalnik. Vsaj ena stvar, ki moje misli odvrne od mame. Nato pa ... »Hej, Ema, gre tvoji mami že kaj bolje?« me vpraša Katarina, kot da bi vedela, kam mora pritisniti, da bo zbolelo. »Zakaj me to ves čas sprašuješ?« navidezno zdolgočaseno odvrnem. »Saj veš, da je v komi, ne bo se zbudila,« zarenčim glasneje, že šestnajstič v tem letu. Ko sem izrekla te besede, sem začutila, kako so mi iz oči privrele vroče solze. Obrnila sem se, zdrdrala nekaj o tem, da se slabo počutim in da raje ne grem z njimi v park. Nisem želela, da bi kateri od njih videl, kako sem se zlomila. Opazila sem, da so me noge nesle proti bolnišnici. Razmišljala sem, kako hudo je igrati. Navzven sem kazala, kot da mi je vseeno, vendar se je moje življenje, odkar je mama pred

enim letom imela prometno nesrečo, obrnilo na glavo. Ni mi bilo vseeno. Bolelo je tako močno, da se ne da povedati. Držim v sebi, ker ne vem, če bom preživela ...

Znajdem se pred vrati bolnišnice. Z rokavi si poskusim osušiti solze, nato pa vstopim. Spet stojim pred mamino posteljo. Tako lepa je. Izgleda tako mirno, kot da bi le spala in se bo vsak čas zbudila. To me pomiri, vsaj vem, da ni mrtva. Oh, zakaj se je moralo to zgoditi. Zaradi neprevidnosti, zaradi ene samcate napake se je moje življenje v trenutku popolnoma sesulo.

Mama in oče sta bila na zabavi. Nazdravljali so. V službi so podpisali pogodbo za nov projekt. Oče sicer nikoli ni pil. Le takrat, le enkrat ... »Spodobilo« se je, saj je bil odgovoren za ta uspeh. Ko sta se peljala domov, jima je naproti peljal avto, ki je čudno vijugal po cesti. Še danes ne vemo, kdo je to bil. Oče ga je takrat prepozno opazil, njegovi refleksi so bili zaradi pijače počasnejši. Ni mogel zvoziti ovinka, ko se mu je na hitro umikal. Z mamo sta trčila v drevo. Ona je bila hudo poškodovana in je zdaj v komi, oče pa si tega ne more odpustiti in žalost utaplja v alkoholu. Jaz – ostala sem sama. Sama s svojo žalostjo in bolečino. Zdi se mi, da me nese v napačno pot. Kličem na pomoč, a me nihče ne sliši. Kako zavidam vsem sošolcem, ki jih doma pričakajo ljubeči starši. Samo pred enim letom sem jih imela tudi jaz.

Včasih si še vedno predstavljam, da je vse le nočna mora, da vse to ni res. Časa ne morem zavrteti nazaj. Z očetom se o mami ne morem pogovarjati, saj se začne dreti name ali pa celo noč popiva. Pogrešam ju, oba. Pogrešam svoja starša. In nenazadnje, pogrešam tudi sebe. Izgubila sem se. Le kdo me bo našel, potolažil, objel in rešil iz pekla?

Pija Burger, 9. B

OŠ Rodica

Mentorica: Alenka Brovč